

CRvB 12 december 1990, KBW 1990/18
(mrs. 't Hooft, prof. Frenkel, Rothuizen-Geerts)

Uitspraak

in het geding tussen

het bestuur der Sociale Verzekeringsbank,
eiser,

en

R.M. M.-G., te H., gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij brief van 18 januari 1989 is vanwege eiser aan gedaagde kennis gegeven van een beslissing, de uitvoering van de Algemene Kinderbijslagwet (AKW) betreffende. Een fotocopie van die brief is aan deze uitspraak gehecht. De inhoud daarvan wordt geacht hier te zijn weergegeven. (Niet opgenomen.) De Raad van Beroep te Utrecht heeft bij uitspraak van 23 januari 1990 het tegen voormelde beslissing ingestelde beroep gegrond verklaard en de bestreden beslissing vernietigd.

Eiser is van die uitspraak in hoger beroep gekomen. In het beroepschrift - met bijlagen - zijn de gronden uiteengezet waarop het hoger beroep berust. Desgevraagd heeft eiser aangegeven op welke wijze gedaagde op 19 januari 1984 is ingelicht over de omvang van de geldende minimale onderhoudsbijdrage en de vereiste wijze van betaling daarvan.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad op 21 november 1990, waar eiser zich heeft doen vertegenwoordigen door D.J. M., werkzaam bij de SVB, district Amersfoort, en waar gedaagde - daartoe ambtshalve opgeroepen - in persoon is verschenen.

II. Motivering

In dit geding is de vraag aan de orde of eiser bij de bestreden beslissing terecht en op goede gronden gedaagde kinderbijslag heeft geweigerd over het derde en vierde kwartaal 1987 ten behoeve van zijn kinderen Edda en Geraldine, en eveneens over het vierde kwartaal 1987 ten behoeve van zijn dochter Angela, en tevens of eiser de aan gedaagde uitbetaalde kinderbijslag over het derde kwartaal 1987 ten behoeve van de kinderen Edda en Geraldine terecht heeft teruggevorderd.

De eerste rechter heeft deze vraag ontkennend beantwoord, met de motivering dat de door gedaagde verrichte stortingen op 7 oktober 1987 en 4 januari 1988 onmiskenbaar strekken tot onderhoud van zijn kinderen in de voorliggende kwartalen en ook aan die kwartalen moeten worden toegerekend, zodat gedaagde geacht wordt zijn kinderen in beide kwartalen in belangrijke mate te hebben onderhouden en hij derhalve recht heeft op kinderbijslag voor deze kinderen. Eiser heeft in hoger beroep aangevoerd dat ingevolge art. 11, derde lid, AKW de onderhoudsbijdrage per kwartaal moet worden vastgesteld en dat de periode van drie maanden ruim voldoende is om die bijdrage te leveren, zodat niet noodzakelijk is die periode met respectievelijk vijf werkdagen en een werkdag te verlengen.

De Raad zal eerst beoordelen of gedaagde in de kwartalen in geding geacht kan worden zijn kinderen in belangrijke mate te hebben onderhouden en op die grond recht heeft op kinderbijslag.

Tussen partijen is niet in geding dat de kinderen niet tot eisers huishouden behoorden - zij woonden in Chili - en dat gedaagde alleen recht heeft op kinderbijslag als hij kan aantonen zijn kinderen in deze kwartalen in belangrijke mate te hebben onderhouden. Eiser heeft over het derde kwartaal 1987 aan gedaagde kinderbijslag toegekend ten behoeve van Angela, omdat deze dochter in dat kwartaal bij hem verbleef. Niet staat ter discussie dat gedaagde in het derde kwartaal 1987 geen geld heeft overgemaakt aan zijn ex-echtgenote in Chili als bijdrage in de kosten van de kinderen en evenmin dat hij vervolgens op 7 oktober 1987 f 1752 (inclusief kosten) en op 4 januari 1988 f 2176,20 (exclusief kosten) per internationale postwissel heeft overgemaakt. De vraag is met name of deze bedragen geacht moeten worden een onderhoudsbijdrage te zijn in respectievelijk het derde en het vierde kwartaal 1987. Anders dan de eerste rechter beantwoordt de Raad deze vraag in ontkennende zin.

Zoals de Raad reeds meermalen heeft doen blijken, brengt de kwartaalsgewijze benadering van aanspraken op kinderbijslag op grond van de AKW met zich mee dat per kwartaal dient te worden nagegaan of aan de eisen gesteld bij en krachtens de AKW is voldaan. Waar het gaat om de eis inzake het leveren van bijdragen in het onderhoud, dient uiterlijk in het desbetreffende kwartaal de vereiste bijdrage te zijn geleverd.

Hieruit volgt dat gedaagde in het derde kwartaal 1987 geen bijdrage heeft geleverd en in het vierde kwartaal een bedrag van f 1752, hetgeen onvoldoende is om aan de geldende onderhoudseis voor drie kinderen te voldoen. De Raad is derhalve van oordeel dat eisers beslissing voor zover daarbij de kinderbijslag is geweigerd voor de betreffende kinderen over het derde en vierde kwartaal 1987 op goede gronden berust.

Vervolgens is de vraag of eiser de over het derde kwartaal 1987 aan gedaagde betaalde kinderbijslag ten behoeve van de kinderen Edda en Geraldine terecht heeft teruggevorderd. Eiser meent dat het gedaagde redelijkerwijs duidelijk moet zijn geweest dat hem ten onrechte kinderbijslag is uitbetaald omdat hij onder meer bij schrijven van 22 september 1986 is ingelicht over onder andere de bijdrage die voor het kind per kwartaal moet worden geleverd en dat de betalingsbewijzen hiervan bewaard moeten worden.

De Raad kan dit standpunt van eiser niet onderschrijven. De informatie die eiser in 1984 en in 1986 hieromtrent heeft verstrekt betreft met name de omvang van de wettelijke onderhoudsbijdrage en de wijze van betaling daarvan. Hoewel de gemachtigde van eiser heeft gesteld dat met het verstrekte voorlichtingsmateriaal mede is beoogd erop te wijzen dat de onderhoudsbijdrage tijdig, dat wil zeggen binnen het betreffende kwartaal, moet worden verstrekt, acht de Raad die voorlichting op dit punt onduidelijk. De circulaire uit 1984 bevat te dezer zake in het geheel geen informatie. Bovendien wordt in de brief van 22 september 1986 onder meer aangegeven dat de beoordeling of in voldoende mate in de onderhoudskosten is bijgedragen 'aan het einde van het kwartaal (achteraf dus)' plaatsvindt. De Raad acht aannemelijk dat gedaagde in de gegeven situatie op grond van laatstgenoemde brief te goeder trouw in de veronderstelling is en kon komen te verkeren dat betaling direct na afloop van het kwartaal - achteraf - toegerekend kan worden aan het beoogde kwartaal. Niet onbegrijpelijk is dat gedaagde geen aanleiding heeft gevonden contact met eiser op te nemen teneinde zich te vergewissen of zijn interpretatie juist is. Nu het gedaagde onder de gegeven omstandigheden niet redelijkerwijs duidelijk had moeten zijn dat hem over het derde kwartaal 1987 ten onrechte kinderbijslag is uitbetaald, bestaat geen grond voor terugvordering c.q. verrekening van de uitbetaalde kinderbijslag.

Overigens is het de Raad opgevallen dat uit de gedingstukken niet blijkt dat aan de beslissing tot terugvordering een afweging van belangen ten grondslag heeft gelegen. Gelet op vorenstaande is de Raad - zij het ten overvloede - van oordeel dat een dergelijke afweging temeer in de rede had gelegen daar gedaagde - wiens goede trouw de Raad aannemelijk acht, hetgeen door de gemachtigde van eiser ter terechtzitting ook niet is betwist - in een vrij regelmatig patroon in voldoende mate gelden heeft overgemaakt naar zijn voormalige echtgenote in Chili, terwijl de betalingen op 7 oktober 1987 en 4 januari 1988 slechts enkele dagen na afloop van het beoogde kwartaal plaatsvonden en gedaagde, naar hij ter terechtzitting onweersproken heeft gesteld, voor tijdige betaling had kunnen zorgen indien de voorlichting vanwege eiser op dat punt duidelijk(er) zou zijn geweest. Voorts is aannemelijk dat gedaagde, ondanks de op 23 juli 1987 en 17 november 1987 ontvangen kinderbijslag, medio 1987 voor hoge kosten stond en derhalve een lening heeft moeten sluiten, onder andere in verband met het door hem voor zijn dochter Angela betaalde retourticket Chili/Nederland. Uit het eerder overwogene vloeit voort dat als volgt moet worden beslist.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de aangevallen uitspraak;

vernietigt de bestreden beslissing voor zover betreft de terugvordering van de uitbetaalde kinderbijslag over het derde kwartaal 1987 ten behoeve van de kinderen Edda en Geraldine.